

Moje tvoje mnenje

Mnenja. Na svetu je mnogo ljudi hotelo povedati svoje mnenje. Nekaterim je uspelo. Nekaterim ni. Nekateri so se zaradi upoštevanja mnenja počutili blažene in srečne, drugi so morali svoje želje utišati in jih pustiti gniti na dnu svojih duš.

Čigava mnenja so bila upoštevana? Čigava ne? Bili sta dve skupini. Odrasli in otroci. Odrasli so bili tisti, čigar utrinke misli je bilo treba zlit v srebro in zlato ter jih ovekovečiti. Otroci so smeli samo krotko kimati ter se veseliti dejstva, da imajo streho nad glavo ter polne želodce. A njihove želje so bile tako iskrene in lepe kakor cvetlice po dežju. Vendar so jih morali pustiti, da usahnejo in izgubijo lepoto. Pri otrocih so duše še čiste in ne polne pravil kaj je dovoljeno in kaj ni. Zato so njihove misli proste kakor ptice in njihove ideje tako izvirne in popolne. Vendar so bile te ptice-misli brez kril. Čepele so v svojih gnezdih ter hrepenele po svobodi. Zakaj? Zakaj smo pokopavali otroške misli in pustili zoreti samo misli odraslih? Mar ne stoji ves svet na plečih otrok? Zakaj spoštujemo modre starce ter poslušamo in ubogamo samo njih, ko pa bomo nekega dne umrli in bodo današnji otroci morali v prihodnosti zaživeti z napakami odraslih? Kaj to hočemo? Odgovor je NE!! Zato obstaja ta člen. Zakon, ki omogoča vsakemu otroku, da lahko pove ali misli, da je nekaj prav ali ne. Ptice otrok so dobile krila, cvetlice bodo cvetele in nobena misel ne bo več gnila v breznu prevelike ubogljivosti.

Pravim vam! Poslušajmo otroke! Povprašajmo jih, kaj menijo o nečem, poskrbimo za njihovo samozavest in jih učimo, da je njihovo mnenje enake teže kakor mnenje odraslega. Učimo jih modrosti in pravic, da se bodo znali sami postaviti zase predvsem pa **IMEJMO SVOJE OTROKE RADI!!!!**

JULIJA HENIGMAN, 1.7.1993, 12 let

STRINJAM SE Z OBJAVO MOJIH PODATKOV IN SPISA